

Історія Юлії Березкіної, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, номінація «Серце в броні»

Юлія Березкіна народилася і виросла у Волновасі. Сьогодні вона – офіцер Збройних Сил України, лейтенант, заступник командира роти з психологічної підтримки персоналу. Її шлях – це історія про внутрішню силу, відповідальність і вміння дарувати світло там, де панує темрява війни.

До ЗСУ Юлія прийшла у 2020 році. Спершу її робота була пов'язана з діловодством у 56 окремії мотопіхотній Маріупольській бригаді – папери, рапорти, облік. Але після повномасштабного вторгнення її життя змінилося. Вона бачила, як важко бійцям, які місяцями не бачили своїх рідних, як вони потребували не лише відпочинку, а й моральної підтримки. Саме тоді в Юлії з'явилося розуміння: вона може і повинна допомагати не тільки організаційно, а й психологічно.

У 2024 році вона пройшла курс морально-психологічного забезпечення у Військовому інституті Київського національного університету, підписала контракт та отримала офіцерське звання. Відтоді Юлія стала тією людиною, яка поруч із командиром відповідає не лише за військову дисципліну, а й за психологічний стан особового складу.

Колеги жартома називають її «мамою роти». І справді: поруч із нею молоді військові знаходять підтримку, розуміння, можливість виговоритися після складних завдань. *«На полі бою він сміливий воїн, а в розташуванні – просто хлопець, якому потрібна мама, сестра чи подруга. Я намагаюся бути тією, хто вислухає, підтримає і дасть сили йти далі»*, – каже вона.

Щонеділі Юлія проводить заняття з психологічної підготовки. Це не суха теорія, а живі зустрічі, де військові вчаться допомагати собі та побратимам у кризових ситуаціях. Спочатку – тиша, записи в зошитах, серйозна робота. А потім – жарти, сміх, щирі розмови, які повертають відчуття нормального життя. *«Психіку, як і зброю, треба постійно приводити до ладу. Інакше вона не працюватиме»*, – наголошує Юлія.

Її життєва опора – родина. У найважчі дні вона відчуває підтримку чоловіка, теж військового, з яким познайомилася у 2022 році. Її донька і мама зараз перебувають на заході України. Найважче для Юлії – чути від доньки

запитання: «Коли ти повернешся?» і не мати точної відповіді. Але саме ця родинна любов дає їй сили щодня робити свою роботу.

Юлія не любить пафосу. Вона щиро вірить, що навіть у час війни люди мають право на радощі життя. *«Ми відмовилися від усього, щоб ви не відмовлялися ні від чого. Так, триває війна, але ми можемо дозволяти собі радіти, святкувати, закохуватися, бути щасливими. Це теж наша сила»,* – говорить вона.

Її історія – це приклад того, як «жінка у броні» може бути водночас сильною воїтелькою і ніжною берегинею, яка дбає про інших.